

τακτική παρέα σου κ' έμπαξε τις φωνές που άρχισες λιγάκι. Μά κ' ό θυμασιότης σου εξήγησε την άκαιρόβολη άμαρτία σου. Γοητευμένη και σύ μαζό του, γελούσες με την καρδιά σου, φανόσουν τρισευχισμένη. Και δέν άρχισε σέ λίγο ή μουσική να σέ τραβήξει στην άγκαλιά του και βουλού να ξευγαλώσει τις άρμονικές της νότες με της καρδιάς σου τούς χοήρους παλιούς.

Παράσιες και παροζόφρηες κ' έπειτα πάλι παράσιες έκεινή τη βραδείά.

Και δέχτηκες έναν μικρό περιπατάκο με ότό κάτω από μια ξέσπερη, γλυκειά και φεγγαζολοισμένη νύχτα, πλιά στον πάντα ευγενικό, λιγάκι τρυφερό κ' έξακολοιθητικά Ιπποτικό άπέναντί σου καβαλλίερό.

Κέρδισε, άλλοιμόνό σου, άπεραντη την έμπιστοσύνη σου μέσα σέ λίγες μέρες. Κι' από κουνέντα σέ κουνέντα, βρεθήκατε κ' οί δυό σας, από σνομασμό έού κ' από ψυχρόν ύπολογισμό έκεινός, μαυιακοί φιλότεχνοι, Τρελλανόσσταυν κ' οί δυό, καλέ, για σπάνιες θαλασσογραφίες. 'Η ζωγραφική σάς μάγευε!

Σέ κάλεσε στο άπαρτεμένό του —τραπάρκες λιγάκι, γιατί σου χτύπησε στ' αυτί ή λέξη αυτή σάν εγκαρσονιέρα— για να θαυμάσετε μαζί μια σπάνια συλλογή του. Πήγες... Λίγη στην άσχη κ' άρθονη άργότερα, σάς περίμενε ή σαμάνια, έτσι μονάχα για να δροσιστής. Ξανακιάμένη μου, άτ' την ταρική σου, Ζακελίνα.

Πρόσεξα τό ρολόγι μου, ντροπιασμένη μου Ζακελίνα... Πήγες στις 5 στο άπαρτεμένό κ' έμπαξε στις 7 1/2 από κεί. Και... Και καθώς έννοιωσα άτ' τό κόκκινο μουράκι σου κ' άτ' τό σκιμαμένο θλιμμένα κεφάλια σου, δέν ρίξατε κ' οί δυό σας ούτε μια μοναχή ματιά στις περιήρες θαλασσογραφίες. Άπεναντίας, υού τά θαλάσσιες έσύ, άμαλιά Ζακελίνα μου.

Και ξαναπήγες πάλι. Και πάλι ξαναπήγες και σ' άραταξέ ό κατήφορος στα μπερά το νύχια.

Σ' είχε μαγέψει ή έννοχη άγάπη και σ' είχε τσοφουφίσει ή φιλόγα της ντροπής. "Όσπον μια μέρα...

Μιά μέρα, που την περίμενε από καιρό ό τξέντελεμαν κ' Ιπποτικός σου καβαλλίερος, είδες τό πρόσωπό του άλλότοτα χαραγμένο από μια θλίψη μουσική! Άλαφιασμένη τόν ροιτάς τί τρέχει, κ' αυτός —τό πουάκι σου— άρού σ' άρρησε πρώτα να σέ κυριένη ή λαχτάρα, έπειτα σου μουρμούρισε:

—'Ω... Τιποτε σοβαρό, γλυκειά μου, Νά... Κάποιο μικροχρόος που πρέπει ως αύριο να πληρωθί. Μην άνησυχής, μορό μου...

Μά σ' άνησύχησες πολύ, γιατί ή κομοδία του έινε καλά παιγμένη. Και πλήρωσες μια, Πλήρωσες δύο, Πλήρωσες τρείς. Κι' όλο τό ίδιο έργο παίζεται, κ' όλο έού πληρώνεις τά σπασμένα.

Τόν πήρε και κείνον ό κατήφορος. Άχόρταγα ζήτησε κ' όλο μαλώνει και σέ βρίζει. Δέν σφήμεινε δεκάρα πειά και πούλησες τά κοσμήματά σου. Έινε φρέσκια τά διαμάντια σου τώρα, αυτά που βλέπει ό άνότοπος κ' άθώος σύζυγός σου.

Άρνέσαι κάποτε στον φίλο σου τόν άπαρτητικό να τού δώσης λεπτά, βαρυστημένη και μικρά μετανοιομένη. Μά κείνος σ' εκδιώκει. Μιά άνόνημη έπιστολή, γραμμένη άτ' τόν ίδιο, θά ζητήσει άτ' τη νύχτη του τόν άτυχο σύζυγό σου.

"Ως αύριο θέλει έξάτανος λεπτά. "Όρως κόλας τό ποσό, μά τό ποσό αυτό έινε βαρό για σένα. Για την έξαντλημένη τσέπη σου, άμωστωλή μου Ζακελίνα. Κι' έτσι έκείνος θήμισε κ' έγγραψε, ό χρυσάιος, στον άντρα σου.

Σκάνδαλό!... Μπάτσι... Μονομαζία... Πληρώθηκε τό κάταγμα άτ' τόν μαυιασμένο σύζυγό σου... Πετάχτηκες στο δρόμο έού, μαζικά άτ' τό παιδί σου... Και κλάς μικρά...

Έίπαν πολλά ή έφημερίδες για τό ρεζιλίρα σου, Ζακελίνα, και κούβεσα πειά σάν τυρλοπόντικο άτ' τό μοχηρό κουτσομπολιό τών χειρότερον από σένα φιλενάδον σου.

Τό νού σου άλλη φορά, Ζακελίνα επάτολαη...

Τό νού σας, δεσποινίδες μου. Χίλιες φορές τό νού σας, κυρίες μου κοσμάκες!...

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η ΚΟΡΗ

'Ανάμεσα τρείς θαλάσσης, πύργος θεμελιωμένος κ' άπάνου κόρη κάθονταν και τά φλουριά άρμαθιάζει. Άρμαθιάζε, ξαρμαθιάζε δώδεκ' άρμάδες φινάνει. Τις έξη βάνει στο λαμό, τις έξη στο κεφάλι και με τόν ήλιο μαλώνει, με τόν ήλιο μαλώνει. —Για έβγα, ήλιε μ', για να βγώ, για λάμψε για να λάμψω, κ' έού σάν λάμπεις, ήλιε μου, μαραινεις τά χορτάρια κ' εγώ σάν λάμψω, ήλιε μου, μαραινώ παλλητράρια.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Οί πιο άξιοι ν' άγατούν, έινε συνήθως κ' οί πιο δυστυχίες στον έρωτα.

—'Ο άνθρωπος που δέν αισθάνεται καμιά συγκίνηση στη θέα μιας όμοιάς γυναίκας, έινε αιώνιος ευτυχής, αλλά και αιώνιος άπληροφόρητος για τη ζωή.

—'Η μεγαλύτερη άπόδειξη θάρρους που μπορεί να δώσει μια γυναίκα, έινε ν' άγαπήση.

—'Ο άνδρας πολλές φορές κοιράζεται άτ' τόν έρωτα. 'Η γυναίκα δέν κοιράζεται παρά μονάχα από τόν έρωσθή.

—Στόν άνδρα, ό έρωτας ταλαντεύεται αιώνιος μεταξύ τού πόθου και της άηδίας.

—Δέν πρέπει να χτυπάτε ποτέ μια γυναίκα με... ένα άνθος. Πρέπει να τη χτυπάτε με... Ινδικό μπαστούνι!

—'Η φιλαρσεία έινε παγίδα, την όποία στήνει ή γυναίκα για τόν άνδρα και στην όποία πέφτει αυτή πρώτη μέσα.

—Μια γυναίκα έχει άρκετό πνεύμα μονάχα όταν μπορεί να τό έμπνή και στους άλλους.

—Για μια γυναίκα που άγάτησε πολύ, ή τύφης συνήθως σημαίνει, ότι κρύβει πολύν έρωτα άκόμα στην καρδιά της.

—'Ο άνδρας πολλές φορές διατάζει να θυσίαση την έλευθερία του στον έρωτα. Μια γυναίκα όμως ποτέ.

—'Όταν μια γυναίκα έινε άναγκασμένη να όμολογήση ένα σφάλμα της, άμέσως νομίζει ότι έινε θύμα.

—Για τόν έρωτα μπορεί να πη κανείς, ότι και για τόν πόλεμο: «'Ουάι τοίς ήττημένοις!».

—'Ο άνδρας όταν κάνει τη γυναίκα να πάσχη, τό ξέρει πάντοτε. 'Η γυναίκα άπεναντίας, στανιος αισθάνεται, ότι άναγκάζει τόν άλλο να ύποφέρει.

—'Όταν μια γυναίκα βλέπει μίαν άλλη, την παρατηρεί μονάχα για να την συγκρίνη με τόν έαυτό της.

—'Ενας άνδρας από άχυρο, άξίζει όσο και μια γυναίκα από χρυσάφι.

—Μονάχα δυό καλές γυναίκες ύπάρχουν στον κόσμο: 'Ατ' αυτές όμως ή μια πέθανε κ' ή άλλη δέν μπορεί να βρεθί ποθενά.

—'Ενας άνδρας πιο πολύ πρέπει να λιπάται άν χάση μια δεκάρα, παρά μια γυναίκα.

—Τό πρώτο και καλύτερο έινε να μην έχη κανείς γυναίκα. Δεύτερο έρχεται τό ναχη κανείς μια γυναίκα, αλλά λογική.

—'Αν τό σόμα της γυναίκας ήταν μικρό όσο και ή άρετή της, θά άρκούσε κ' ή φλούδα της φακής για να ντυθί.

—'Αμα λές «γυναίκα», έινε σάν να λές «ξημιά».

—Γυναίκα και μαχαίρι εν' άμορφα να τά βλέπεις από μαζικά.

—'Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με σάτι που δέν τού λείπει ποτέ τό ένουμασθήριο.

—'Η γυναίκα που ξέρει να θέληη με τό πνεύμα της, δέν φοβάται τά γηραιά.

—Μόνον ή γυναίκα μπορεί να πιστέψη έναν άποδειγμένο άπαρτεμένο και ψεύτη.

—Δυό πράγματα βασιλεύουν στον κόσμο και διέτουν τις πράξεις τών ανθρώπων: ή πείνα και ό έρωτας.

—Μιά μητέρα δέν έινε πλέον γυναίκα, έινε άγία.

—Πολλές φορές ή ζηλοτυπία φανερώνεται πριν άκόμα έρθει ό έρωτας.

—'Όπως ύστερα από ένα ρίγος μιάς έρχεται ό πυρετός, έτσι πολλές φορές, ύστερα από μια παροδική ψυχρότητα, έρχεται δυνατώτερος ό έρωτας.

—'Όσο ήθικώτερος έινε ένας άνδρας, τόσο περισσότερο άγαπάει τις γυναίκες.

—'Όποιος έπιδεικνύει συχνά τη γυναίκα του και τό πορτοφόλι του, κινδυνεύει να τά χάση και τά δυό.

—'Ο γάμος έινε ή άπαρχή της παρακμής για τόν άνδρα και ή άφρηγία της ζωής για τη γυναίκα.

—'Η έρωτική προσήλωσι της καρδιάς έμποδίζει πάντα τη σέψη να λειτουργήση φυσιολογικά.

—'Ο γάμος συνήθως έινε ή έννοσι δυό άναγκών: μιάς που πάει να τελειώσει και μιάς που μόλις άρχίζει.

—'Όταν μια γυναίκα κλαίει, δέν μπορεί να πη κανείς, άν αυτό της κάνει καλό ή κακό.

—'Η γυναίκα εκτιμά την ύποταγή και την εϊτεθεία τού άνδρός, μονάχα όταν τόν αισθάνεται ικανόν να έινε δεσποτικός, τη στιγμή που θά τό θελήση.

—'Όσοι δέν άγάτησαν ποτέ, έινε άξιολύτητοι... γιατί μορουν να την πείδουν.

